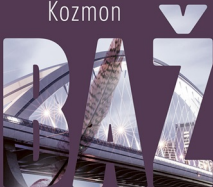

František
Kozmon

František
Kozmon

BAŽ
ANT

IKAR

Text © 2024 by František Kozmon
Jacket design © 2024 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9856-9

*Lucke, talentovanej spisovateľke a úžasnej kamarátke,
ktorá miluje Vianoce a raz zachránila tie moje.*

Prológ

Policajné autá s rozsvietenými majákmi zastali pred veľkým starým domom v okrajovej štvrti Bratislavy. Ako prvá vystúpila poručička Eva Vargová. Zahľadela sa na poschodový dom, zahalený do šera. Len slabé svetlo pouličnej lampy prenikalo cez okná dovnútra a nábytok vrhal tieň na protihľadlé steny. Bola chladná noc a ostrý vietor sa predieral cez oblečenie až na kožu. Vargová sa striasla. Akoby sa jej ešte aj počasie snažilo naznačiť, že ju v dome čaká čosi hrozné.

Dobehla policajtov, ktorých medzitým viedol jej kolega Michal Novák. Pre istotu vytiahol zbraň, než ako prvý vošiel do priestrannej haly. Privítal ich tichý šum starého domu, ale hlavne dôverne známy, no stále nepríjemný zápach rozkladajúceho sa mäsa. Nasledovali ho do obývačky, kde sa im naskytol desivý pohľad. Obrovská knižnica plná ťažkých kníh sa zrútila na podlahu a pod ňou ležalo telo ženy. Bola zjavne mŕtva, jej končatiny nehybné a dokaličené, obklopovali ju knihy rozhádzané všade navôkol.

Policajti prehľadávali miesto činu, fotografovali a zbierali dôkazy. Rýchlo zistili, že dom je celkom prázdny.

„Vyzerá to ako nehoda,“ skonštatoval Novák, keď sa zohol k obeti. „Zrejme sa snažila vytiahnuť nejakú knihu z hornej police a knižnica sa na ňu zrútila.“

Vargová osvetľovala lúčom baterky priestor okolo veľkej knižnice. „Nezdá sa mi to. Prečo nikde nevidíme stopy po krvi?“

„Možno utrpela vnútorné krvácanie,“ tipoval Novák.

Vargová prešla k stene, o ktorú sa predtým mohutná knižnica opierala. „Škrabance,“ ukázala na podlahu.

„No a?“ nechápal Novák.

„Možno knižnicu niekto posunul, keď sa ju na ňu pokúšal zhodiť.“

„A ona tu medzitým iba ležala a čakala?“

„Možno už bola mŕtva alebo v bezvedomí,“ teoretizovala Vargová ďalej.

„Možno, možno, možno,“ šomral Novák. Vzápätí vstal a takisto sa rozhliadol po obývacej miestnosti. „Nevyzerá to, že tu došlo k zápasu. Alebo že by niečo zmizlo.“

„Netvrším, že išlo o lúpežné prepadnutie.“

„Tak čo sa mi snažíš naznačiť?“ znervóznel Novák.

„Že to vyzerá podozrivo a treba to preveriť.“

„Je to žena nášho kolegu. Musíme mu oznámiť, že zomrela, a ty chceš ešte prilievať olej do ohňa? Povedať mu, že si myslíš, že jeho ženu niekto zavraždil?“

„A čo ak to spravil on?“

„Je na rybách. Požiadal nás, aby sme jeho ženu skontrolovali, lebo mu druhý deň neberie telefón,“ pripomenul jej Novák.

Vargová sa nedala. „Kedy odcestoval? Stále nepoznáme čas smrti. Nemôžeme vylúčiť...“

„Dobre ti radím, prestaň sa v tom rýpať,“ zahriakol ju.

Vargová radšej zmlkla. Ako policajtká to v prevažne mužskom kolektíve nemala jednoduché ani po rokoch v službe. Uvedomila si, že ak bude svojho kolegu aj naďalej spochybňovať, nič nedosiahne. „Zavolám mu, aby prišiel čo najskôr domov,“ ponúkla sa napokon.

7. februára 2019

Marek Wolf sa v ten deň nechystal do práce. Hoci vstal skoro a dokonca už aj absolvoval tradičný beh naprieč Horským parkom v spoločnosti svojho huskyho Fenrira, pri nastupovaní do auta napísal šéfovi stručnú správu: *Necítim sa dobre, asi si dnes radšej vezmem dovolenku.*

Vrátil sa do prázdneho bytu v Starom Meste, ktorý ešte pred niekoľkými rokmi patril jeho mame a ktorý síce po jej smrti zdedil, no napriek tomu ho nevedel nazývať svojím. Ak by to záviselo od neho, najradšej by sa tam ani nevracal. S rodinným dedičstvom sa mu spájali zlé spomienky na detstvo. No po tom, ako mu Michaela dala kopačky a vyhodila ho zo svojho bytu, nemal veľmi na výber. Nemohol jej to však vyčítať. Ak by povedal, že ju sklamal alebo zradil jej dôveru, podcenil by problémy, do ktorých sa dostal a ktorým vystavil svoju rodinu. Najviac z celej komplikovanej situácie ho nemrzelo samotný rozchod, aj keď si prekvapivo ľahko zvykol na to, že po rokoch slobody sa ocitol vo fungujúcom vzťahu a dokonca zastupoval rolu otca Michelinej dcéry Eme. Najviac ho hnevalo, že sklamal svojho nevlastného brata Patrika, ktorého mu súd zveril po maminej smrti do starostlivosti.

Patrik sa momentálne liečil v Pezinku po tom, ako mu

diagnostikovali bipolárnu poruchu – jeho rodinné dedičstvo. Čoskoro ho mali prepustiť a Wolf bol odhodlaný spraviť všetko, aby mu vynahradil doterajšiu neobanlivosť.

Neuvažoval iba o tom, kam sa pohne on sám alebo ako sa postará o svojho zbožňovaného huskyho. Mal na starosti osud a výchovu mladého dospievajúceho muža. Preto napokon uznal, že štvorizbový byt v Starom Meste predsa len môže poslúžiť ako dobré zázemie pre ich nepočetnú rodinu a môžu si v ňom vytvoriť nové a lepšie spomienky. Najprv sa však priestor musí čo najviac vzdialiť tomu, ako si ho bratia pamätali.

Po sprche a káve sa Marek odhodlal plniť toto poslanie. Rozhodol sa, že keď už nepôjde do práce, voľný deň aspoň využije prakticky. Plánoval vymaľovať dve menšie miestnosti, z ktorých chcel spraviť nové spálne pre seba a Patrika, no hneď ako si obliekol pracovné oblečenie, začal mu vyzvárať služobný telefón.

Skontroloval displej, na ktorom svietilo meno jeho šéfa. Bol pripravený na možnosť, že sa mu major Otčenáš ozve. Zhlboka sa nadýchol a v hlave si prebehol nachystanú výhovorku. Nastal čas na malé herecké predstavenie.

„Richard, ahoj,“ zdvihol Wolf so stonavým tónom. „Prepáč, že som dnes neprišiel. Ale... včera som zjedol suši z potravín a asi to nebol... dobrý nápad. Uf, trasie sa mi žalúdok, len čo na to pomyslím. Zobudil som sa uprostred noci na strašné kŕče. Do rána som bol zavretý v kúpeľni. Ani teraz mi nie je všetko jedno, pred piatimi minútami som zase splachoval záchod. Preto som si myslel, že bude lepšie, ak ostanem doma.“

„Chceš povedať, že máš sračku?“ pochopil Otčenáš.

„Ide to zhora aj zdola.“

„Takže mi tvrdíš, že to nemá nič s náhodnými testmi na drogy?“

Marek sa na okamih odmlčal. Jeho predstavenie sa ešte neskončilo. „Akými testmi na drogy?“ spýtal sa s čo najpresvedčivejším prekvapením v hlase, na aké sa zmo- hol, predstierajúc, že je mu zároveň zle od žalúdka.

O testoch na drogy, samozrejme, vedel. Preto zostal doma. Riaditeľovi však pravdu povedať nemohol.

„To je mi teda náhodička,“ konštatoval Otčenáš.

Wolf sa tváril dotknuto. „Neveríš mi? Podozrievaš ma, že užívam drogy? Fakt mi je stále na grc, ale keď na tom trváš, prídem sa dať testovať, aj keby som sa mal posrať...“

Richard mu skočil do reči: „Nie, dobre, dnes ostaň do- ma. Len sa mi nechce veriť, že ani ty, ani Vanek ste nepri- šli do práce práve v takýto deň.“

Tentoraz Wolf nemusel predstierať prekvapenie. „Adam nie je v práci?“

„A ani nedal nič vedieť. Ty si mi aspoň napísal.“

To Mareka zaskočilo ešte viac. Nenahlásená absencia? Vanek si podobne ako väčšina členov vyšetrovateľského tímu bral dovolenku len sporadicky. Nikdy nevynechal prácu bez toho, aby to vopred oznámil, ani keď bol chorý. „Tak... dúfam, že je v poriadku. Ja... budem hádam zajtra. Počúvaj, nejako to na mňa zasa ide. Musím...“

Otčenáš ho zastavil. „Sekundu to v sebe ešte udržíš. Marek, teraz na rovinu, iba medzi nami dvoma, dobre?“

Wolf mlčal.

„Povedz mi úprimne,“ zdôraznil riaditeľ bratislavskej krajskej kriminálky. „Naozaj si nevedel o tých testoch?“

Marekovo mlčanie pretrvávalo. Nerád Otčenášovi kla- mal. So šéfom mal mimoriadne dobrý vzťah. Dalo sa po- veďať, že mu bol nielen priateľom, ale aj mentorom, neraz mu poradil v pracovných i osobných záležitostiach.

Napokon sa silene zasmial. „Teraz neviem, či si zo mňa robíš srandu alebo to myslíš naozaj vážne.“

„Dobre, dobre, len sa pýtam. Ale potrebujem to počuť. Keď sa ťa na rovinu spýtam a ty mi rovnako na rovinu povieš, že nie, budem ti veriť,“ rozhodol sa Otčenáš. Tentoraz zmlkol on - v očakávaní priamej odpovede.

„Nie, nie som na drogách,“ vyhlásil Wolf.

Richardovi sa zjavne uľavilo. „Uvidíme sa zajtra. Radšej bež na záchod, nech sa neposerieš.“

Marek ukončil hovor a klesol na gauč. Cítil sa mizerne. Hoci jednoznačne neklamal, lebo momentálne naozaj neužíval žiadne drogy, len nedávno jeho systémom pravidelne kolovali silné a nelegálne tabletky proti bolesti a krvné testy by odhalili ich prítomnosť. Nahromadenú frustráciu ventiloval tak, že prudko zaklonil hlavu a vydal zo seba hlasný, ťahavý výkrik.

Husky, ktorý doposiaľ oddychoval po rannom behu vo svojom pelechu pred televízorom, prišiel ku gauču a predné laby vyložil vedľa neho, venujúc mu sklúčený pohľad.

„Fenrir,“ oslovil ho Wolf, zatiaľ čo ho pohladil pod krkom. „Aj mne je čudné, že som o takomto čase ešte doma.“

Potom znova odomkol telefón a otvoril konverzáciu s Vanekom.

Ak nechceš prísť o robotu, zajtra zostaň doma. Čaká ťa testovanie na drogy. Tak znela posledná správa, ktorú mu Adam poslal.

Marek netušil, prečo ho Vanek pred testovaním varoval a ako je vôbec možné, že vie o jeho závislosti. Báł sa ho spýtať. Konverzácia na danú tému bola nevyhnutná, no odkladal si ju na osobné stretnutie. Usúdil však, že je to zbytočné. Zmenil názor a rozhodol sa mu zavolať, Vanek však nebral telefón.

Prečo si dnes neprišiel do práce? napísal mu napokon.

Pokúsil sa to vypustiť z hlavy. Nachystal si všetko potrebné na maľovku a pustil sa do práce. Sotva však natrel

jednu stenu v Patrikovej budúcej izbe, uvedomil si, že sa na nič nedokáže plnohodnotne sústrediť, kým Vaneka nepôjde osobne skontrolovať. Potreboval sa uistiť, že je jeho kolega v poriadku.

8. októbra 2013

Karol Lupták sa uvelebil na kraji dcérinej postele, zatiaľ čo ona ležala s hlavou položenou na jeho stehne. Jednou rukou ju hladil po vlasoch a v druhej držal knihu, z ktorej jej zvyčajne čítal na dobrú noc. Už vedel presne rozpoznať okamih, keď zaspala. Jej dych sa zrazu spomalil a hlava bola o čosi ťažšia. Aj napriek tomu pokračoval v čítaní až po koniec kapitoly. Potom knihu zavrel a opatrne presunul dcére hlavu na vankúš. Rovnako opatrne vstal. Než odišiel, pobožkal ju na čelo a šeptom jej zaželel sladké sny. Presunul sa do obývačky, kde na neho už čakala manželka.

Silvia najprv sotva odtrhla pohľad od televízora. „Už som rozpozerala film. Dnes ti to nejak trvalo.“

„Vypýtala si ďalšiu kapitolu.“

„A ty svojej princezničke nevieš povedať nie,“ skonštatovala.

Karol pohoršene zvrátil čelo. „Silvia!“

„Čo? Povedz, že nemám pravdu!“

„Je to aj tvoja dcéra.“

„Čoskoro bude mať dvanásť. V tomto veku by si už mala čítať pred spaním sama.“

„Len žiarliš, lebo chce, aby som jej vždy čítal ja. Keby si skúsila meniť hlasy, ako to má rada...“

„Má už jedenásť rokov,“ zopakovala Silvia.

„Má len jedenásť,“ opravil ju. „Čoskoro sa dostane do puberty a potom nás oboch vymkne z detskej izby.“

„Bodaj by! Jej rovesníčky sa už nehrávajú s otcom na čajové párty. Bojím sa, že z toho nikdy nevyrastie.“

„Určite? Začínam mať pocit, že naozaj žiarliš,“ podpichol ju Karol a naklonil sa nad ňu spoza gauča.

Silvia sa zamračila. „Ja si s ňou užijem až-až. Než si prišiel z roboty, obehali sme krúžky a spravili si spolu domáce úlohy. Viac žiarlim na to, že ty vždy prídeš iba na hotové.“

Lupták mykol plecóm. „Tak to už raz je, matky sú na výchovu, otcovia na zábavu.“

Jeho manželka nahnevane našpúlila pery, vyzula si papuču a naznačila, že ju po ňom hodí.

Karol na obranu zdvihol ruky do vzduchu. „Iba žartujem, samozrejme. Konečne sme uzavreli vyšetovanie. V najbližších týždňoch toho budem mať menej. Prisahám, že vám to obom vynahradím,“ sľúbil a sklonil sa nižšie, aby Silviu pobozkal.

Nedočiahol však a ona sa nepohla ani o milimeter, takže k bozku nedošlo. „Len aby. Rečí o tom, ako budeš mať menej roboty, som sa napočúvala viac než dosť. Uverím, až uvidím. Sadneš si konečne? Uteká nám film.“

Lupták pozrel na televízor. „Čo nám uteká? Ved' beží reklama.“

„Aspoň ti zatiaľ poviem, čo si zmeškal.“

„Hneď som tu, iba si skočím do chladničky po pivo.“

Keď si sadol na gauč so studenou fľašou v ruke, manželka si vyzula aj druhú papuču a vyložila si naňho nohy. Zároveň mu vyrozprávala obsah vysielaného filmu. Než dej o polhodinu prerušil ďalší reklamný blok, Silvia si uložila hlavu do Karolovho lona. On položil prázdnu fľašu bokom a hladil ju po vlasoch. Silvia sa rozhodla mužove dotyky opätovať a načiahla ruku k jeho rozkroku.

Karol zamrzol. Prestal sa jej hrať s vlasmi. Ona však pokračovala. Otočila sa k nemu tak, aby mu rozopla noha-

vice. Až keď odmietol spolupracovať, pochopila, že majú problém.

„Silvi, prepáč, ale dnes nie,“ povedal Karol ospravedlňujúco.

„Pred chvíľou si tvrdil, že ste uzavreli prípad. Že na nás obe budeš mať viac času,“ pripomenula mu manželka.

„To áno, ale som unavený. Mám za sebou dlhý deň. Ešte ma čakajú nejaké papierovačky. Uzavreté je to len teoreticky. Vieš, ako to chodí.“

Silviu jeho výhovorka neuspokojila. „Viem, ako to chodí. Papierovačky by mal prebrať Filip, ale ako ťa poznám, budeš robiť aj za neho,“ odfrkla, než nahnevane vstala z gauča.

„Kam ideš?“ opýtal sa Karol zmätene. „Máme rozpozieraný film.“

„Pokojne ho dopozeraaj, ak na to nie si príliš unavený. Ja idem radšej spať.“

Lupták sa zasekol. Nechcel sa hádať ani zobudiť dcéru. A tak ďalej sedel na gauči a ešte chvíľu bezmyšlienkovito hľadel na televízor. Čoskoro ho však vypol a vyšiel na poschodie. Nedalo mu to, nahliadol cez odchýlené dvere do dcérinej izby, kam prenikalo svetlo z chodby. Kristína spala, no medzitým sa odkryla a spod periny jej trčala polovica tela. Starostlivo ju znova pozakrýval.

Silviu našiel v posteli, čítala si knihu a viac mu nevenovala pozornosť.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa. „Bol to náročný prípad. Navyše mám stále na krku toho nováčika a vôbec mi to neuľahčuje.“

„Myslíš si, že si jediný v tejto domácnosti, kto má prácu?“

„Viem, že nie, ale...“ pokračoval Karol.

Silvia mu skočila do reči: „Ja mám okrem toho na starosti celý dom aj našu dcéru vždy, keď na ňu nemá čas. Čo je v poslednom období skoro stále.“

„To nie je pravda. Kto ju dnes ukladal do postele?“ obhajoval sa Karol.

„A kto šiel po ňu do školy? Zaviezol ju na hudobnú? Počítal s ňou príklady? Skúšal ju z prírodopisu?“

„Prepáč, prepáč, prepáč. Koľkokrát to mám ešte zopakovať?“

„Ja nepotrebujem slová, ale činy,“ skonštatovala Silvia neoblomne.

Karol si sadol na posteľ, jednu ruku položil manželke na stehno, druhou jej vzal knihu, a než ju odložil na nočný stolík, začal ju bozkávať na krku.

Silvia ho od seba odtisla. „Čo robíš?“

Lupták na ňu zmätene hľadel. „Myslel som si, že to chceš.“

„Už nie si unavený?“

„Kvôli tebe sa premôžem.“

Silvia nadurdene vzdychla. „To je posledné, čo chce žena počuť.“

„Nemyslel som to zle,“ oľutoval svoje slová Karol.

„Nechaj to tak. Radšej si choď ľahnúť. Prešla ma chuť.“ Silvia vzkázla pod perinu a zhasla.

Karol sedel vedľa nej a premýšľal, čo má spraviť. Poznal svoju ženu, občas už v minulosti urobil, čo mu povedala, a tým ju ešte viac rozhneval. A tak sa ešte raz pokúsil prebudiť v nej záujem, šmátrajúc rukou pod perinou. Odpoveďou mu bolo prudké plesnutie. „Au!“ zjajkol.

„Povedala som, aby si si ľahol,“ zavrčala Silvia.

Karol ju konečne poslúchol, no nedarilo sa mu zaspať. Akoby nestačilo, že ho na každom kroku mávalo posledné policajné vyšetrovanie, ktoré ešte neuzavrel, navyše ležal v tme vedľa nahnevanej manželky.

Jeho starosti sa však nekončili. Uprostred noci mu zazvonil služobný mobil s neželaným prísľubom – skôr než

stihol zostúpiť z kolotoča, rozbiehala sa ďalšia jazda, hoci si nekúpil lístok.

7. februára 2019

Adam Vanek býval v podnájme na Trnávke. Presne ako Marek predpokladal, na vchodový zvonček jeho kolega nereagoval rovnako ako na opakované telefonáty. Keďže Wolf túto možnosť očakával, prišiel pripravený. Prekĺzol do domu spolu s prichádzajúcim susedom a čoskoro Vanekovi klopal na dvere.

„Hej, ak si doma, pusti ma dnu,“ žiadal ho, keď mu ani po minúte nikto neotvoril. „Neviem, ako si to vedel, ale zachránil si mi kožu. A ak musíš dačo skrývať aj ty, zostane to medzi nami. To som ja, Wolf, ak by to nebolo jasné.“

Zvnútra naďalej neprichádzala žiadna odpoveď.

Marek bol odhodlaný nevzdať sa ani v takomto prípade. Od niekdajšieho kolegu Karola Luptáka sa naučil, ako otvárať zámky pomocou dvoch jednoduchých sponiek do vlasov. Jednu vyrovnal a zbavil sa zaoblených koncov, druhú, naopak, v polovici prehol.

Je to jednoduché, keď vieš, ako zámky fungujú, spomenul si na Karolove slová, keď zohnutú sponku pevne zachytil v zámke, zatiaľ čo tou rovnou pohyboval hore-dole. Postupne hľadal rovinu pre každú z piatich pružín, kam zapadnú, keď majiteľ použije správny kľúč. Čoskoro sa ozvalo posledné cvaknutie a dvere bytu sa mierne odchýlili.

„Ďakujem, Karol,“ šepol Wolf, než vošiel dovnútra. „Adam?“ ozval sa hlasnejšie. „Si doma?“

Odpoveďou mu bolo pretrvávajúce ticho, kým spoza dverí do obývačky nezachytil nepatrné škrípanie parkiet.

Spozornel, zastal. Ak by to bol Vanek, už by sa ozval. Kto iný to však mohol byť? Adam predsa býva sám. Takže...

Wolf inštinktívne siahol na služobnú zbraň ukrytú pod bundou. Znervóznel. Ešte stále nenosil do terénu svoju devinu. Pištoľ, ktorú mu za ňu niekto vymenil, mala zošúchané registračné číslo, takže ju nevedel identifikovať. Nech patrila komukoľvek, bolo mu jasné, že ju nesmie použiť.

Zvolil preto agresívny prístup. Pokúsi sa neznámeho votrelca zaskočiť, hoci klopaním a krikom už dávno oznámil svoj príchod. Rozvalil dvere z predsiene do obývacej miestnosti dokorán. Na jeho prekvapenie ho vydesila rovnako vystrašená mačka, ktorá s naježeným chrptom vyskočila zo zeme.

Keď sa konečne spamätal a znova nabral do pľúc vzduch, chcel upokojiť aj Vanekovu mačku, no medzitým sa vytratila a niekam schovala. Našiel ju pod gaučom, odkiaľ odmietala vyliezť. Keď sa za ňou načiahol, odvďačila sa mu zasyčaním a ostrými pazúrmí.

Wolf to s ňou napokon vzdal a usúdil, že bude rozumnejšie, keď prezrie aj zvyšok bytu, no ako predpokladal, po Vanekovi nebolo ani stopy.

Zatiaľ čo si Marek lámal hlavu nad tým, kam sa kolega tak náhle a bez varovania vytratil, skontroloval misky s jedlom a vodou pre mačku. Obe boli prázdne. Rozhodol sa to napraviť, do jednej napustil vodu a v špajze za kuchyňou pohľadal granuly.

Keď sa oprel o kuchynskú linku, pohľad mu zabľúdil na jedálenský stôl. Pri váze s kvetmi ležal vypnutý mobil a na ňom bol prilepený žltý papierik so šesťmiestnym číslom.

Wolf pochopil, že je to kód, pomocou ktorého zapne telefón. Nasledoval nezadefinované pokyny a prebral za riadenie k životu.

Krátko nato, ako sa rozsvietil displej, prišla nová správa: *Vedel som, že neodoláš a vojdeš bez pozvania. Už ťa poznám až príliš dobre.*

Marek šokovane odhodil telefón na stôl. Potom ho znova vzal do rúk a ešte raz si prečítal správu. Čo je to za mobil? Kto mu píše? Môže to byť Vanek?

Wolf rázne pokrútil hlavou. „Nie, to sa naňho nepodobá.“

V momente dospel k jedinému rozumnému vysvetleniu – kolega musí byť v nebezpečenstve.

8. októbra 2013

Karol Lupták zišiel kľukatými uličkami z Koliby na Patrónku, odkiaľ zabočil na Železnú studničku. Zastal za Červeným mostom na hlavnom parkovisku. Zvyčajne sem chodil s rodinou počas slnečných víkendov, vtedy bolo parkovisko preplnené, a kým hľadal voľné miesto, žena s dcérou vykročili s dekou a piknikovým košom k populárnemu lesoparku. V tomto čase tam však okrem policajných vozidiel parkovali len dve autá, takže parkovanie nebolo problém.

Než vystúpil do zimy, zo skrýše pod sedadlom vylovil načatú škatuľku cigariet. Nevybudoval si závislosť od nikotínu. Sám seba nazýval spoločenským fajčiarom. Fajčil zo zásady iba v spoločnosti niekoho iného a hlavne vtedy, keď nablízku nebola jeho manželka. Pracovná noc si však vyžadovala cigaretu.

Oprel sa o kapotu auta a zapálil si. Až vtedy si všimol, že mu ktosi máva spomedzi stromov. Zamával naspäť a zároveň si nahlas vzdychol. Bol to jeho kolega, nováčik v kolektíve. To on mu volal uprostred noci, to on ho donútil prísť na miesto činu. Karol nemal službu, nemusel poslúchnuť, a už vôbec nie mladšieho policajta, čo na od-

delení len začína. No nevedel povedať nie, hlavne keď ho niekto žiadal o pomoc.

Kolega mu opakovaným kývaním naznačil, aby ho nasledoval medzi stromy. Tentoraz ho Lupták neposlúchol. Iba mu odmäval a potiahol si z cigarety. Vedel, do čoho ide, a predsa nebol pripravený. Neznášal miesta činu a najmä tie, na ktoré bol povolaný počas studenej jesennej noci.

Kolega pochopil, že ho nedonúti vyjsť za ním do kopca, a tak zišiel na parkovisko.

„Nadporučík Lupták,“ pozdravil ho, blížiac sa k nemu. „Ďakujem, že si prišiel.“

„Už si ma zobudil, tak čo som mal robiť?“ odpovedal Karol mrzuto a vzápätí ironickým tónom dodal: „Práporčík Vanek.“

Kolega sa zarazil, u Luptáka nebol zvyknutý na podobné zaobchádzanie. „Prepáč. Len som si myslel, že toto budeš chcieť vidieť na vlastné oči. Je to... ako z filmu.“

Lupták si potiahol z cigarety a nadvihol obočie. „Ja už robím na vraždách roky. Pochybujem, že ma ešte dokáže niečo prekvapiť.“

„Stavíme sa?“

„Toto nie je stávková kancelária. A bavíme sa tu o vražde, chcelo by to trochu rešpektu, nemyslíš?“

Vanek okamžite prikývol. „Nemyslel som to v zlom. Ja...“

Lupták si uvedomil, že to prehnal. Nemal vo zvyku sa takto správať a o to viac kolegu prekvapil. Rýchlo zmenil prístup a radšej doňho hravo zabfodol. „Robím si srandu. Niekedy je lepšie udržať si nadhľad. Inak ťa táto robota zožerie.“

„Nevedel som, že si takýto srandista.“

„Teraz som hlavne nevyspatý a doma som nechal nahnevanú ženu,“ vysvetlil Karol. „Bude lepšie, keď pôjdem rovno na vec.“

Vanek pochopil. „Zavediem ťa na miesto činu.“

„Súdny lekár je už tam?“

„Ešte nie, preto som zbehol nazad na parkovisko, aby som ho počkal.“

„Už tu teda vydržme,“ rozhodol Lupták a zároveň si zapálil druhú cigaretu.

Nestihol ju ani dofajčiť, keď rovno pri jeho aute zaparkoval súdny lekár.

„Doktor Záborský,“ privítal ho.

„Karol,“ potešil sa lekár, keď ho uvidel. „A toto je kto? My sme sa ešte nestretli, ja som nejaký Záborský.“

„Práporčík Adam Vanek je naša čerstvá posila,“ predstavil kolegu Lupták.

Vanek podal doktorovi ruku. „Teší ma.“

Záborský sa otočil späť k Luptákovi. „A čo ty robíš na mieste činu? Ak ma pamäť neklame, žiadal si o preloženie.“

Vaneka táto informácia zaskočila. Lupták bol jeho mentor, trávil s ním každý deň a o preložení sa doposiaľ ani raz nezmienil. „Čože?“

Karol sa to pokúsil rýchlo zahovoriť. „Zostávam na oddelení, len som chcel prejsť od operatívny k vyšetrovateľom. Zatiaľ je to v procese, uvidíme, ako sa to vyvinie. Ale už na nás čakajú kolegovia, mali by sme sa pohnúť.“

Vanek ukázal smerom k stromom. „Nasledujte ma, prosím.“

Záborský zastavil Luptáka a šepol mu do ucha: „Od vlasáča ako on by som nečakal také slušné spôsoby.“

Karol sa uškrnul. Vanek bol typický metalista - obliekal sa zásadne do čierneho a pýšil sa dlhými vlasmi, ktoré si odmietol ostrihať, hoci šéf to žiadal hneď po jeho nástupe. No Vanek trval na svojom, keďže - ako riaditeľovi drzo tvrdil priamo do očí - neexistuje žiaden predpis,

podľa ktorého by mohol vykonávať službu iba s krátkymi vlasmi, a navyše na oddelení, odkiaľ k nim prestúpil, to nikomu neprekážalo. Lupták by si podobné správanie voči šéfovi v živote nedovolil. Preto Vaneka trochu obdivoval a neznášal zároveň.

Odpojil sa z konverzácie, keď sa doktor Záborský mladého práporčíka vypytoval na okolnosti, za akých prestúpil k vraždárom. Historku o pochôdzkarovi, ktorý dokonale zabezpečil miesto činu a urobil dojem na ich šéfa, počul Karol už niekoľkokrát. Radšej sa mentálne pripravoval na to, čo ho čaká. Hoci vraždy skutočne vyšetruval už niekoľko rokov, každé stretnutie s násilnou smrťou bolo svojím spôsobom ako prvé.

Vanek mal napokon predsa len pravdu, žiadne doterajšie skúsenosti Karola nedokázali obrniť proti tomu, čo objavil na mieste činu.

Keď dorazili k zeleno-bielej páske a uvidel obrysy obeť osvetlenej policajnými reflektormi uprostred tmavého lesa, akoby bola herečkou na divadelnom pódium, striaslo ho. Bola mu otočená chrbtom a telo v sediacej polohe sa opieralo o strom, no aj cez blokovaný výhľad pochopil, že má na hlave natiahnuté vrece. Nechtiac si spomenul na brutálnu mafiánsku popravu – svoje prvé vyšetovanie. Okamžite tajne dúfal, že medzi dvoma prípadmi nie je žiadne spojenie.

Luptákovo zhrozenie sa vystupňovalo, keď prišli bližšie. Obeťou bola žena oblečená v čistých bielych šatách. Vrah umiestnil jej telo na deke, a nebyť vreca, čo jej natiahol na hlavu, pôsobila by, že sa rozhodla spraviť si uprostred lesa malý piknik. Vreca však nebolo na celej scéne to najhrozivejšie. Až keď si Karol zvykol na ostré svetlá policajných reflektorov, uvedomil si, že žena má amputovanú ľavú ruku.